

485

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 grudnia 1949 r.

o umarzeniu, rozkładaniu na raty i odroczeniu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 121 przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 70, poz. 382) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Za zaległe w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się prawomocnie ustalone koszty sądowe w postępowaniu cywilnym, których dłużnik nie uścił.

2. Koszty sądowe, od których uiszczenia uzależnione jest dokonanie czynności lub przyjęcie wniosku, nie podlegają przepisom rozporządzenia niniejszego.

§ 2. 1. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkimi skutkami, zapłata kosztów może być rozłożona na raty lub odroczona, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

2. Zapłata sumy mniejszej niż 500 zł nie może być rozłożona na raty.

3. Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

4. Cdroczenie lub rozłożenie na raty może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie zaległych kosztów sądowych może nastąpić w terminie krótszym.

§ 3. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone w części lub w całości, jeżeli dłużnik na podstawie zaświadczenia władzy publicznej o jego stanie rodzinnym, majątku i dochodach wykaże, że nie jest w stanie uściłić kosztów sądowych, a egzekucja z posiadanego majątku i dochodu pozbawiłaby go środków, niezbędnych do najskromniejszego utrzymania jego i jego rodziny.

§ 4. 1. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż dwa lata, a egzekucja była bezskuteczna lub jej wszczęcie okazało się niemożliwe lub zupełnie bezcelowe wobec stwierdzenia, że suma uzyskana z ewentualnej egzekucji nie pokryłaby nawet części zaległych kosztów sądowych.

2. Koszty sądowe, nie przewyższające 300 zł, mogą być umorzone nawet przed upływem dwóch lat od

dnia ich wymagalności, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami.

§ 5. O rozłożeniu na raty i odroczeniu zapłaty rozstrzyga ostatecznie według swego uznania kierownik sądu pierwszej instancji, a jeżeli dłużnik otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów od innego sądu — kierownik tego sądu.

§ 6. 1. O umorzeniu kosztów sądowych rozstrzyga ostatecznie według swego uznania:

a) jeżeli zaległość przewyższa 50.000 zł — Minister Sprawiedliwości,

b) jeżeli zaległość przewyższa 1.000 zł, lecz wynosi nie więcej niż 50.000 zł — prezes sądu apelacyjnego,

c) jeżeli zaległość wynosi nie więcej niż 1.000 zł — kierownik sądu, w którym rozpoznawano sprawę w pierwszej instancji.

2. Podanie o umorzenie zaległych kosztów wnosi się do kierownika sądu, w którym rozpoznawano sprawę w pierwszej instancji, a jeżeli dłużnik otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów od innego sądu — do kierownika tego sądu. Kierownik sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia podania, przedstawi je wraz ze swą opinią władzy powołanej do wydania decyzji.

3. W przypadku, gdy powstanie podstawa do wszczęcia postępowania z urzędu, kierownik sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do umorzenia kosztów, przedstawia wniosek o umorzenie kosztów wraz z uzasadnieniem władzy właściwej do wydania decyzji.

§ 7. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie w tydzień po jego ogłoszeniu.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1945 r. o umarzeniu, rozkładaniu na raty i odroczeniu zapłaty zaległych w postępowaniu cywilnym, a należnych Skarbowi Państwa, kosztów sądowych (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 134).

Minister Sprawiedliwości: H. Świątkowski